

SPROOKJES

SCHIPPERSKIND

Niets van deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerder verschenen:

Jochem en het gouden draakje

ISBN: 9789464357394

De vioolspin en de kater

ISBN: 9789464351828

Dierending Dingendier

ISBN: 9789464184396

Bimbo

ISBN: 9789464923032

Wolletje en Pluisje

ISBN: 9789464923131

SPROOKJES

SCHIPPERSKIND

Schrijver: Schipperskind.
Anja van Doorn van Buitenen.
Johan van Doorn.
Coverontwerp: Schipperskind.
Illustraties: Schipperskind.
ISBN: 9789465017051
© Schipperskind Anja van Doorn van Buitenen.
© Johan van Doorn.
De kip en de duif.
De boom.

HET MEISJE EN DE ZWAAN

Er was eens, heel lang geleden, een meisje met goudblonde haren en helder blauwe ogen, die twinkelden als sterren in een donkere nacht. Zij lachte graag en was altijd vriendelijk tegen iedereen. Op een heel koude dag liep ze in het park door een dikke laag sneeuw. Het hele park was wit, de bomen waren kaal en de grote vijver was bijna helemaal dichtgevroren. Het meisje was graag in het park, omdat ze daar fijn aan haar vader kon denken, die nu bij de engelen was. Zij zwaaide naar de lucht. Hij kon haar vast wel zien. Ze maakte het bankje bij de vijver sneeuwvrij en ging daar zitten. Zij had van haar stiefvader èèn oude boterham gekregen zonder boter of beleg. Hij vond dat ze daar maar genoeg mee moest nemen, het leven was al duur genoeg. Voorzichtig hapte het meisje in haar droge boterham. Plotseling stond er een jonge zwaan bij het bankje waar het meisje op zat. Hij hield zijn kop een beetje scheef en keek verlekkerd naar de boterham van het meisje. Zachtjes deed de zwaan een poging om een hapje van het brood te pakken. Het meisje keek naar de zwaan, brak een stukje van haar brood en gaf het dier dat het hongerig naar binnen schrokte. “Arm dier,” zei het meisje medelijdend, “heb je zo`n honger?” Zij brak nog een stuk van haar boterham en voerde het aan de zwaan. Zelf had ze nog maar een klein hapje op van haar

boterham. Ze gaf de zwaan nog een flink stuk, veegde de kruimels van haar schoot en aaide het dier over de kop. De zwaan boog zijn kop uit dankbaarheid en sprak: "Ik zal jou nooit vergeten." Hij wandelde weg, het meisje verbaasd achterlatend in het park.

De jaren verstreken en het meisje werd een mooie jonge vrouw. Haar moeder was nu ook bij de engelen en haar stiefvader had haar het huis uitgeschopt. Zij bedelde nu in het park voor een hapje eten en sliep in de koude nacht buiten omdat zij geen onderdak kon vinden. De mensen liepen haar snel voorbij en schudden meewarig hun hoofden. Niemand gaf haar een paar centjes of een boterham. Tegen het vallen van de avond had het meisje nog helemaal niets gegeten. Haar blote voeten, gestoken in kapotte schoenen waren steenkoud geworden. Zij rilde van de kou, de gure wind woei door haar versleten jas. Het meisje liep het inmiddels donker geworden park uit en liep de eerste de beste de straat in. Zij klopte bij het eerste huis aan en vroeg of ze wat eten kon krijgen en of er een plaatsje voor haar was bij het vuur. Zij werd weggejaagd en zo ging dat steeds weer. Zo liep ze door vele straten van de stad, ze werd moe en hongerig en haar

voeten deden pijn. Zachtjes huilend liep het meisje verder. Ten einde raad klopte ze op de deur van een vervallen huisje, dat verscholen lag achter een heel hoge heg. Krakend ging de deur op en daar zag ze een prachtige witte zwaan. “Kom binnen,” sprak de zwaan terwijl hij een uitnodigend gebaar maakte. Het meisje stapte beschroomd over de drempel en zag een heerlijk haardvuur. “Ga je maar verwarmen,” sprak de zwaan. Het meisje liep de kamer in en zag een rijk gedekte tafel met allerlei heerlijkheden. Het water liep haar in de mond. “Tast toe,” sprak de witte zwaan uitnodigend. Het meisje twijfelde even, maar deed zich daarna te goed aan al de lekkernijen. Toen ze genoeg gegeten had, ging ze op het kleed bij de haard zitten. Terwijl ze in het vuur keek, zei ze: “Hoe kan ik je bedanken, lieve mooie zwaan.” De zwaan boog zijn kop en sprak: “Ik ben je nooit vergeten, je gaf mij je brood toen ik honger had. Het enige wat ik van je vraag is een kus op mijn snavel, dan maak je mij heel gelukkig.” Het meisje bedacht zich geen moment, knielde bij de zwaan en gaf hem liefdevol een kus op de snavel. Op dat moment verbrak ze de betovering, het armoedige huisje veranderde in een prachtig kasteel en de zwaan werd een knappe jonge prins.